

≡ Frământările ≡
unui
pisoi salvat



CUPRINS

Primii pași.....	7
Școala.....	21
Ce contează.....	43
Bucurii amare.....	51
Singur sau cu gașca?.....	69
Fuga.....	97
Dezvăluirile din magazie.....	107
Aventura în pădure.....	129
Bumbi și ursul.....	161
Din nou acasă.....	181

Primii pași

Povestea noastră este neobișnuită. Ea face parte dintr-un șir lung de istorii, trecute și viitoare, în care nimic nu e întâmplător. Fiindcă oameni, animale, plante suntem toți parte a aceluiași întreg.

Sfârșitul motanului Thomas a schimbat viața oamenilor săi. Și nu cum firesc s-ar crede, că dispariția a adus numai tristețe, ci prin tot ce i-a urmat. Neputința bătrâneții a încheiat 19 ani plini de iubire, libertate și aventuri. Durerea celor rămași a fost atât de mare, că și-au promis să nu își mai apropie vreodată un animal. O altă despărțire ar fi fost de ne-ndurat.

Doamna Doctor Brăslașu, care a asistat finalul, a încercat consolarea:

- E normal să vă doară, dar o să vedeți, că peste 6 luni, Thomas o să vă trimită alt suflet în loc!

Previziune respinsă categoric, imposibil de-implinit, a devenit realitate. Și nu una simplă, ci înmulțită cu doi.

Bușteni 2013, o zi obișnuită de vară. Luna iunie, cam pe la jumătate. Trecuseră aproape 4 luni. În albia pârâului Valea Albă, pe malul care urcă-n stradă, au venit pe lume doi pisoi. Nu aveau mai mult de 3 zile, când au început să bâjbâie legănat prin iarba înaltă. Niște jucării mici și fără ochi, îmbrăcate în puf alb-negru, țipau ascuțit ca păsările de pradă. Fără să vadă și fără să știe, plecaseră după ce le lipsea: mama. Ceea ce nu știau era că n-o vor cunoaște nicidecum, însă căutarea îi va salva. Altfel, ar fi fost istoria nefericită și nescrisă a unor pisoi de maidan.

- Ei, bine, pisoi aceia eram noi: eu și Grigore, își începe Ilie povestirea, un pisoi alb-negru, cu blană lungă și ușor ciufulită. Privindu-l,

nu știi dacă să râzi sau să fii serios. Negrul de pe cap coboară pe spate, desenând o salopetă și peste față, o draperie în falduri, ce-i îmbracă obrații. Între pliurile ei, artistul s-a jucat puțin: două lacrimi albe, se împrăștie din colțurile ochilor, de-o parte și de alta a nasului pătat cu negru. E acoperit tot de o pată, ca și când cineva ar fi scuturat o pensulă înspre el. De parcă n-ar fi suficient de caraghios, blana de pe obraji este stufoasă și înfoiată. Ca și cum cineva i-ar fi lipit favoriții unui nobil. Negrul se termină în ei, dar albul coboară peste gură și de-acolo mai jos, până sub coadă, ca o spumă de lapte. În stânga bărbiei, mai apare un ultim semn negru, ca o picătură mare. Ochii mari și galbeni sunt singurele culori care-ar putea învia, însă privirea lor e tristă și serioasă. Mustățile, sprâncenele și buchetele de păr ce ies din urechi, albe și foarte lungi, îi pun pe chip o mirare caraghioasă. Mozaicul de trăsături al feței e completat de botul câinesc, ca al unui câine de talie mică.

- El a fost găsit primul, continuă Ilie arătând cu capul către celălalt pisei care doarme alături adunat covrig. Tata se duse la mașină, era parcată la marginea dinspre apă a drumului. Chiar în ziua aceea, deși n-o folosise, așa i-a venit să verifice ușile, dacă-s închise. Atunci l-a auzit pe Grigore, care pornise așa orb prin iarbă și țipa. Nu știu de cât timp eram fără mâncare și căldură. Îmi amintesc doar senzația aia, că le voiam. Întindeam gurile cum făcusem până de curând, când dădeam de blana mamei, dar nimic. Am pornit după ea. Pe mine însă nu m-au ținut puterile. După primii pași am îngenunchat; am simțit o slăbiciune, n-am putut să mă mai mișc. Voiam să țip, dar nu ieșea nici un sunet. Cred că am căzut într-un somn, că nu îmi mai amintesc nimic.

- Da, eu am plecat singur. Nu puteam să te văd că n-aveam ochi, intervine Grigore fără să se miște, cu capul pe labe. Tu de mic ai fost mototol, frate-miu! Ție mereu ți-a trebuit mai mult timp ca să te pui în mișcare! Așa ai rămas și acum: până îți calculezi distanța și iei viteză, fuge prada, iar tu rămâi cu aerul vânat! Râde înfundat, din aceeași poziție. Are ochii deschiși, dar nu privește pe nimeni. Iubește să-l necăjească pe Ilie, dar nu o face cu inimă rea, ca să-l supere. Întoarce ușor capul către el, să vadă

cum i-a primit cuvintele. Grigore are înfățișarea clasică de pisică: cap rotund, blană scurtă. Pe spate, aceeași salopetă desenată, iar pe chip faldurile negre care-i coboară pe obraji. Între ele, se întinde albul curat punctat de un buton roz, nasul. Ca și Ilie, spuma de lapte îi îmbracă gâtul, pieptul și toată burta. Sub bărbie, în partea stângă e însemnat și el cu picătura cea mare și neagră. Toate celelalte accesorii, smocurile din urechi, mustățile și sprâncenele sunt obișnuite, ca ale altor pisici.

Ilie pare că nici nu îl aude și continuă.

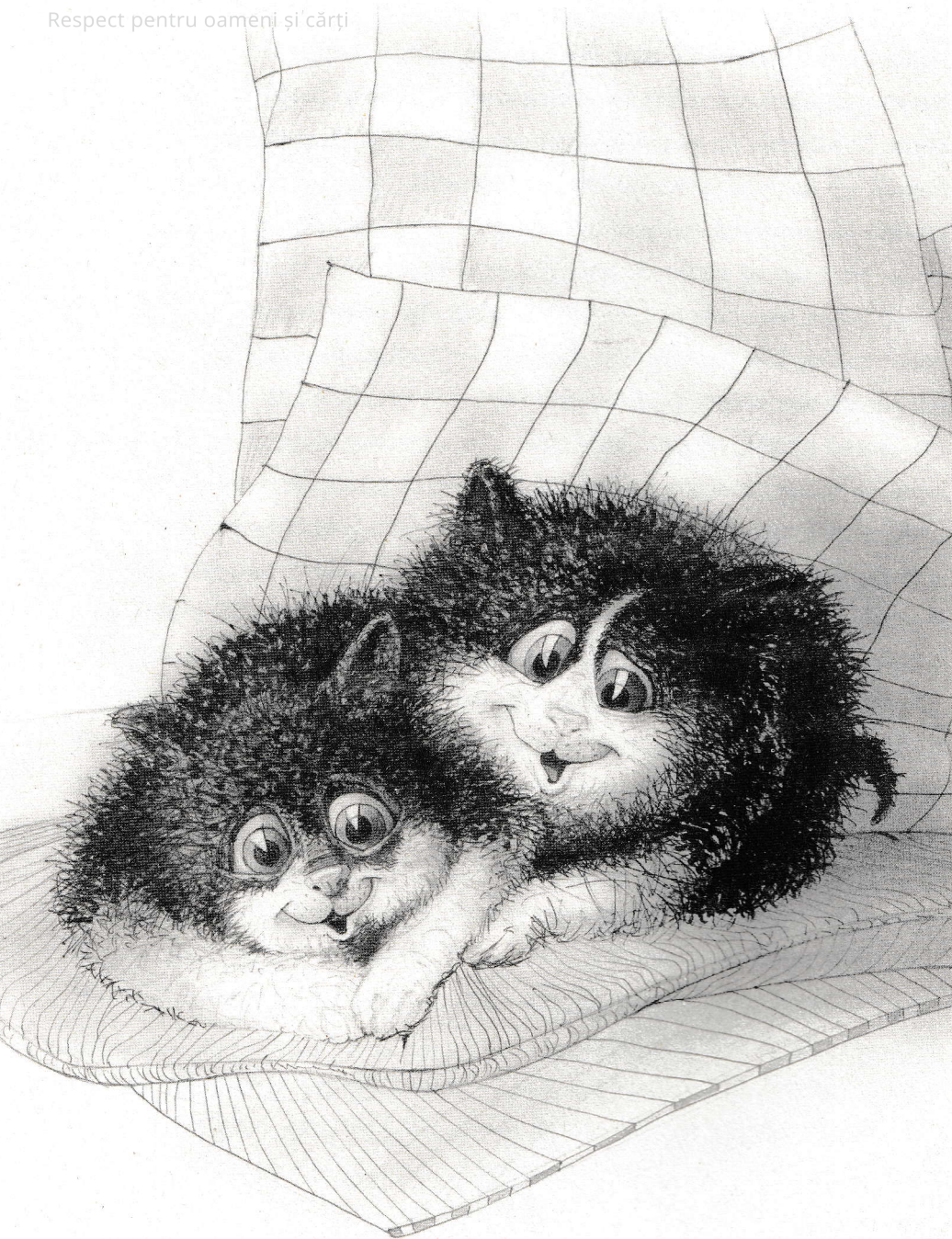
- Am zăcut leșinat... încă o noapte. Așa cred, c-a fost o noapte! Ai noștri au dat de mine a doua zi după ce l-au găsit pe Grigore. M-a cuprins o foame atât de puternică, că m-a ridicat de la pământ și m-a pus în picioare. Am pornit orbecăind prin iarbă. Nu știu cum, am ajuns în stradă. Chiar atunci a trecut pe acolo o fetiță. M-a văzut, m-a luat în palme și m-a pus lângă gardul curții. Cred că a văzut pe cineva, pentru că am auzit-o strigând: „Nenea, uitați pisiul ăsta mic, mergea pe stradă. Îl pun aici că poate îl calcă o mașină.” Apoi am auzit o voce: „Vaaaaai, Adriana, vino repede să vezi!” Alta i-a răspuns: „Vaaai de mine, n-o să-l lăsăm aici, nu vezi că nici nu are ochi? Moare!” Astfel m-a luat și pe mine. Am ajuns repede alături și arătă cu capul înspre Grigore. Apoi oamenii s-au mirat și mai rău pentru faptul că semănăm, ziceau ei, dar auzeam frânturi. Urlam cât puteam, aveam stomacul găurit de foame.

Grigore se prinde și el în nostalgia lui Ilie. Își amintește toate senzațiile de atunci. Probabil că nu le va uita vreodată. Multe mâini calde l-au ținut. În primele nopți chiar a simțit o piele caldă. Îi vorbea așa de frumos... din „dragoste mică” nu îl scotea. Și din când în când îi dădea un lichid care pentr-o vreme îl ducea în somn.

- Într-o zi, fire ușoare și subțiri ne-au străpuns ochii. Când Mama ne-a văzut, a strigat fericită: „au făcut ochi, au făcut ochi!” Din vocea ei am înțeles că era bine. Am început să vedem umbre, linii și-apoi forme. Ni s-au arătat și chipurile lor: a lu' Mama și-al lu' Tata. De cele mai multe ori, al ei apărea deasupra noastră. Mama cobora mai tot timpul în cutie: ne schimba

Libris .RO

Răspect pentru oameni și cărți



Libris.ro

niște cârpe moi când se udau, zicea să nu ne fie frig, că „dacă am fi stat cu mama noastră, ea ne-ar fi ținut de cald”. Într-o zi chiar ne-a adus o blană. Zicea că-i o coadă artificială de vulpe, „ca să ne amintească de mama”. Ea tot vorbea de mama ca de altcineva! Multă vreme n-am înțeles de ce. Noi credeam că ea e mama, își amintește Grigore ridicând capul de pe labe și privind peste Ilie.

- Da, măi, frate! Mai știi cum ne-au purtat? Mergeau după materiale de construcție, umblau de colo-colo și pe noi ne duceau în cutia aia mică. Ne luau cu ei peste tot! Și câteodată ne mai puneau pe bordul mașinii... ne bătea soarele, ce bine era...!!! Iar când ajungeam la o casă, ne scoteau din cutie parcă eram cadouri. Și noi ne distram și alergam, făceam meciuri unul cu altul, cu ei, cu pantofii... ne suiam și pe televizor în fugă... ha-ha-ha! Îmi amintesc cum am căzut cu mileul ăla de pe televizor... Ce distracțieeee! hohotește Ilie ducându-și laba dreaptă la burtă.

- Și când am fost la pensiune pe furii! continuă vesel. Căutau nu știu ce uși pentru casă și i-a prins noaptea într-un oraș, nu mai știu cum se numea... avea nume de câmp. Au rămas peste noapte la o casă, dar nu primeau animale. Ce emoții am avut, pfuuuu! Când au intrat în casă prima oară, pe noi ne-au lăsat în mașină. Apoi s-a întors Tata imediat. A luat cutia cu noi, a acoperit-o c-o haină și ne-a zis șoptit: „Băieți, acum să nu scoateți un sunet, că altfel dormim toți în mașină!” A intrat în casă tiptil, cu noi la subraț.

- Adică voi veniți din gărlă??? V-a adus apa? se aude un miorlăit ascuțit și subțire.

Grigore și Ilie bufnesc deodată în răs. Râd cu atâta poftă că se mișcă pe loc și coșul de răchită în care stau. Ca din senin, apare între ei un pisoi negru tăciune.

Se vede că e tânăr; de fapt, un copil. Are corpul ca tras prin inel, cocoțat pe niște picioare lungi și subțiri ca firele de lână. Dacă n-ar ține ochii deschiși, niște bile galben intens, nici nu s-ar vedea. Chiar și pe lumină sau în timpul zilei. Atât de negru este! Ilie și Grigore se lipesc de pereții coșului ca să facă loc noului venit.

- Bumbi, dragule, noi venim din gărlă, adică acolo ne-am născut. Dar nu ne tragem din apă. Mama noastră e o pisică, așa ca noi! Cu blană,

mustăți și picioare, care însă nu ne-a mai vrut. Cât despre apă, nu ne place deloc! Poate lui Ilie! Când era mic stătea minute-n șir și privea cum curge din duș. Iar acum, dacă o aude la cișmeaua din curte, imediat se duce acolo, se suie pe marginea de piatră și bea de parc-ar fi mort de sete.

- Nici eu nu am fost dorit, spune trist cel mic, rămas în picioare între cei doi. Era o dimineață cu lapte cald când o mână m-a înșfăcat și m-a băgat într-o plasă. Am ajuns în întuneric și acolo m-am zgâlțâit o vreme în ritm de pas. La început m-au însoțit și niște zgomote tari: uși care s-au închis și deschis, chei, poartă. Când mișcarea a nctetat, a venit și lumina-n plasă, odată cu mâna care-a coborât. Pe măsură ce povestește, tonul îi coboară. Coșul în care stau toți este pe o mașină de spălat, într-un colț al băii. Își țintește privirea în pătratele de faianță albastru-azul, ca și cum s-ar pierde în culoare. M-a apucat ferm, m-a scos și m-a așezat pe pământ, continuă. Senzația aia de ud și rece nu o s-o uit. Îmi amintesc de ea în diminețile în care ies devreme afară și calc pe rouă. Atunci mi s-a părut că merg pe o apă rece. Să vă spun ceva, începe să se precipite, ținându-și respirația și privindu-i pe rând pe cei doi. Atunci am învățat să mă resping când cineva mă ia în brațe! Mă împing cu toate picioarele în om! Tonul devine din nou subțire și întins. Dacă atunci m-aș fi zbatut, poate aș fi rămas în plasă! După o pauză scurtă... continuă. Nu vreau să mai știu de mâini! Măinile care mă chemau să-mi dea lapte, mi-au zis atunci: „Nu pot să te mai țin! O să plec la copiii mei, nu pot să te iau. Te las aici! Poate îți aude cineva plânsul și te ia acasă!”

Ochii lui Bumbi se umezesc. Se lasă ușor pe fund. Nu are spațiu. Deși e mare, coșul nu-i încapă pe toți. Coada îi atârnă peste marginea coșului, atât de strâmt e locul. Înghesuiala nu pare să deranjeze pe vreunul. De fapt, când sunt așa unul într-altul, fiecare își amintește de o căldură anume. Una de care n-au avut parte, a mamei. Ilie și Grigore îl ascultă emoționați. E pentru prima dată de când sunt împreună când își vorbesc atât de deschis despre lucrurile astea. Bumbi continuă cu glas moale:

- Câteva clipe, tot ce-am auzit au fost vocea omului și sunetul apei. După ce-a plecat el, am rămas doar cu apa. Am privit în jur și-am văzut că mai erau și alții: iarbă, copaci, mulți copaci, și foarte înalți. Nici nu știam ce să cred; nu mi-am dat seama că e de rău. Dar când a plecat și lumina, am

ajuns în întuneric iar. M-a luat cu tremurat: nu era bine deloc. Am încercat să vorbesc cu apă, dar nu s-a oprit. Apoi m-am dus lângă un copac, unul mare și țepos și i-am zis că mi-e foame. „*Ai ceva să-mi dai să mănânc?*” Nici el nu m-a băgat în seamă. Ca și cum nu existam!!! N-am mai zis nimic până a venit iar lumina. Așteptam pe cineva să i se facă milă de mine, cum spusese mâna. Setea mi s-a făcut mare, m-am întors la apă, dar era neprietenoasă, când încercam să bag limba sau un picior, ceva puternic mă trăgea-năuntru. Numai-numai să mă ducă la vale, vă dați seama?

Face o pauză. Povestind, trăiește din nou acele momente. Îl dor aproape ca atunci. Pe măsură ce-a trecut timpul s-a simțit tot mai pierdut. A crezut că îi venise sfârșitul. Tace din nou și privește în gol. Ilie știe cât e de dureros să fii singur și speriat. Nu vrea să-l lase să cadă în tristețe. Odată ce te cuprinde, greu mai ieși din ea. Îl împinge cu piciorul stâng scurt, de 2 ori. Are efect. Bumbi revine în realitate și continuă:

- În jur totul era ca o perdea. Una verde și deasă fără ieșire. Mi-am dat seama că nimeni nu mă vrea. M-a apucat disperarea. A doua oară când a venit întunericul m-am simțit și fără mine. Negru cum sunt, nici nu-mi mai vedeam corpul. Bine că totuși îl simțeam. Mi-era urât și-am început să vorbesc singur. Mai întâi încet, apoi tare, tot mai tare. Până am ajuns să țip. Și culmea, povestește din nou însuflețit, am realizat că cu cât țipam mai mult, cu atât foamea îmi dispărea. Mai făceam pauze. Cum mă rodea în stomac, iar începeam să țip. Trăgeam aer în piept și-apoi deschideam gura. O vreme m-am și distrat așa, de sunetele care ieșeau din mine. Am ținut-o într-un strigăt și când a venit lumina, până a apărut un om. Era pe partea cealaltă a apei. Era Tata: „*Pis-pis, pis-pis! așa m-a strigat.*” Bine, eu n-am știut atunci cine era. Mi-am zis că a venit să mă bage în sacoșă! Am făcut o săritură și m-am trezit pe a nu-știi-câta cracă, sus, chiar în copacul căruia îi cerusem de mâncare. Nu-nu!!! Nu pui mâna pe mine! Nu te las! i-am strigat de acolo.

Povestea se însuflețește. Cel mic nu mai are ochii-n ape, iar privirile celor doi sunt mai vesele. Toți știu cum se termină, sfârșitul este fericit.

- Eu m-am ținut tare și departe, nu m-am dus la el. A mai plecat o dată întunericul și-a mai venit încă o dată lumina până m-a păcălit. A trecut apa și-a încercat să mă cheme cu mâncare. Mi-era groaznic de foame, dar îmi

jurasem că nu mai ajung în sacoșă. A încercat să mă dea jos cu un băț. S-o fi gândit că poate nu știu să cobor și mi-a pus unul drept scară. Când a văzut că nici așa nu mă convinge, s-a suit în pomul vecin. Eram unul lângă altul. Un timp m-a păsăit și de-acolo, dar degeaba. Câteva secunde de neatenție au fost și m-a-nhățat până să-mi dau seama.

Bumbi aproape râde. Îl amuza cum a fost păcălit. Când s-a simțit la pieptul omului, l-a apucat iar frica să nu ajungă într-o plasă, dar din mâna aceea a venit o căldură, una nouă; și atunci l-a cuprins o ușurare. Însă asta a fost tot ce și-a permis. Nu putea să lase teama să plece. Cine știe ce avea să mai urmeze? S-a zbătut un pic și s-a împins cu picioarele, dar era ținut bine. Așa, în mers, din brațe, a văzut că fusese în albia unei ape, la margine de pădure. Și peste drum era casa în care a ajuns. Acolo l-a-ntâmpinat o femeie care i-a vorbit fără-nțeles: „*Dragostea lu' mama, iubire mică, ce făceai tu, mamă, acolo? Te-ai pierdut?*” și l-a luat și ea în brațe, l-a mângâiat.

- Dar eu nu și nu! M-am împins și zbătut cât am putut, însă n-am scăpat. De aici, voi știți ce s-a-ntâmplat, nu??? Îi întreabă pe Ilie și Grigore privind-i.

Cei doi zâmbesc satisfăcuți.

- M-au dus într-o cameră cu lumină multă, mi-au dat mâncare și apă. Mi-au pus și lapte, dar nici n-am vrut să mă apropiu de el! Ultima oară când am mâncat lapte a venit mâna și m-a băgat în sacoșă.

O vreme a trăit în camera aceea. Însă cum auzea un zgomot, se ascundea repede după fotoliu. Bărbatul și femeia au venit la el, l-au îngrijit. Camera avea două uși la care tot apăreau niște ochi. De obicei, după ce intrau oamenii. Uneori parcă îi și vorbeau:

- Hei, hei, cine ești tu? Vrei să ne jucăm împreună?

El nu știa ce să spună, că ochii dispăreau repede, înainte să-și dea seama de ceva. De multe ori, chiar glasul femeii era cel care-i alunga. Într-o zi au apărut și fețele ochilor. Erau îmblânite. Arătau ca el, doar că mai mari și erau colorate în alb-negru. Aveau și cozi. L-au mirosit, l-au întrebat cine e el și atât. Femeia și bărbatul și le-au spus: „*Să nu cumva să îi faceți ceva că vă mănânc! Mirosiți-l, dar să nu-l bateți!*” A fost pentru prima dată când Bumbi s-a simțit important! În acel moment, pentru câteva secunde n-a mai simțit nici teamă.

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți



În una din zile, când femeia a venit ca de obicei. În timp ce îi vorbea frumos, mâna ei a coborât și l-a apucat. A ieșit de acolo lipit de pieptul ei. A crezut că moare de frică... sacoșă... Ca și cum i-ar fi citit gândurile, i-a spus: „*e vremea să ieși la aer, să simți iarba*”. Cum l-a lăsat jos, au apărut și fețele îmblănite. S-au mirosit iar unii pe alții și s-au împrietenit pe loc.

Trei pisoi nedoriți și abandonati au devenit bogați în iubire. Dintre toți, Bumbi era cel mai avut: o Mamă, un Tată și pe deasupra doi unchi. Când a ajuns la ei, frații aveau aproape trei ani. El două luni. Ilie l-a adoptat ca și când ar fi fost pisica-mamă. Din prima clipă s-a ținut după coada lui, l-a învățat treburi pisicești. Grigore nu l-a respins, dar a păstrat o distanță neutră. Cu timpul s-a obișnuit cu felul lui de-a fi: nu era rău, dar îi păsa mai mult de sine, să îi fie bine. Dar chiar și așa, câteodată tot se întreabă dacă nu cumva Grigore are ceva cu el?

- Hai, să mai și dormim! Imediat se face timpul să ieșim, avem curți de umblat și o să fiu obosit dacă mai stăm la povești, îi trezește Grigore la realitate. Povestim și altă dată.

Ilie îi face semn cu capul lui Bumbi să coboare.

- Hai să mergem în coșul din hol! Să-l lăsăm pe Grigore să doarmă.

Paturile, niște coșuri mari de răchită, pentru pisici, au apărut pe rând. La-nceput a fost doar unul, apoi, când frații au mai crescut și au ajuns să stea înghesuți, Mama și Tata au mai cumpărat încă unul. Inițial, coșul din hol, mare și de plastic, a fost luat pentru cărat rufe de la mașina de spălat până-n curte. Apariția lui Bumbi i-a schimbat destinația și a ajuns să fie loc de dormit. Paturile lui Grigore și Ilie sunt așezate în baie, unul pe mașina de spălat, lângă un calorifer, celălalt alături, pe un dulap mic. Cel al lui Bumbi este în holul ce unește sufrageria cu baia, pe o masă mai joasă și lungă. Masa fusese gazdă pentru diverse accesorii de baie, dar când a venit vremea „să aibă și ăsta micu' locul lui”, ea a fost singurul loc disponibil. În baie nu se putea face nicio modificare. Pe pisoi îi desparte doar ușa de la baie care nu stă niciodată-nchisă. Holul e un fel de prelungire a băii. Dar când caloriferul de lângă masă se încălzește, face din loc un fel de cuptor.

Fiecare pat are mai multe starturi de textile: saltea de burete, acoperită cu bucăți de postav, peste cârpe de bumbac tăiate din haine vechi